

Andet og mere end “kun semantiske øvelser”

Menneskets virkelighed, dvs. virkeligheden, som mennesket erfarer den, findes takket være menneskets forudsætninger for og måde at erfare noget på.

Selve erfaringen svarer ikke nødvendigvis til noget, men det tilhører den, at den i sine allermest umiddelbare manifestationer forveksler sig selv med realiteten, altså med virkeligheden i sig selv.

Sagt på en anden måde, det er umuligt ikke at leve ind i erfaringen af alt og det modsatte, som om det var den skinbarlige realitet, der åbenbarede sig i erfaringen.

Det er først med refleksionen, dvs. eftertanken, at de umiddelbare erfaringer bliver tvivlsomme. Det er først med refleksionen, at tvivlen omkring erfaringens rigtighed kommer til udtryk som en diskrepans mellem erfaring og virkelighed.

Strengt taget, så har vi kun erfaringen af virkeligheden, ikke virkeligheden som den er i sig selv. Det betyder ikke, at erfaringen ikke findes i virkeligheden eller at den skulle være af en natur, som ikke er i virkeligheden som alt andet.

Det kan godt være, at vores erfaring af virkeligheden er en konstruktion, at den ikke svarer til det, som den er erfaring af. Men det betyder ikke, at den ikke findes i virkeligheden, at den ikke er en realitet, del af realiteten.

Overskriften til denne lille tankerække indeholder udtrykket “kun semantiske øvelser”.

Det, som jeg vil frem til, er at vi er præget af sproget og det sociale med dets kommunikative bearbejdning og formidling af erfaringen i det, som vi oplever alting i, nemlig “meningens form”. Dvs., der er et moment af konstruktivisme, altså en slags intern værdi i selve erfaringen, den sprogligt prægede tilgang til verden, som er med til at skabe erfaringen, og at det er en væsentlig side af erfaringen, at den heller ikke derfor kan svare til det erfarede, virkeligheden.

[Sproget taler med](#), i alt hvad mennesket erfarer i meningens form!

Selv om der er et element af konstruktivisme - fx i kraft af de semantiske strukturer, som sprogmaskinerne behersker bedre end mennesket selv - bag en hvilken som helst erfaring, så betyder det ikke, at erfaringen - den konstruerede virkelighed - ikke tilhører verden.

Vi skriver os ikke ud af verden med beskrivelsen af den.

Beskrivelsen, fortællingen, sproget med dets performative bidrag til erfaringen, dvs. alle de semantiske strukturer, der bestemmer, hvad mennesket oplever i meningens form, tilhører og former erfaringen af verden og dermed verden selv.

Erfaringen tilhører verden, der ændrer sig med erfaringen, uanset at den ikke udgør ret meget fx i kvantitativ forstand.

Verden går så at sige ikke i stykker, bare fordi erfaringen af den ikke svarer til verden!

Verden har hidtil haft og vil fremadrettet have plads til enhver af de erfaringer, den har af sig selv. Dvs. enhver konstruktion af virkeligheden tilhører virkeligheden, også selv om den ikke er identisk med det, som erfaringen er erfaring af.

Det må indgå i erfaringen, at den kan tage ved lære af sig selv, at den ikke skal tage fejl af fejltagelsen, som ret beset kan rettes op, korrigeres i kraft af andre erfaringer, nemlig erfaringerne af at have taget fejl!

Når vi er til for hinanden på den rigtige måde, erfares det som "at være sammen". Vi kan sagtens tage fejl af hinanden, men det tilhører det gode menneskeliv, at det opholder sig udistanceret over for medmennesket, eller hvis man som menneske foretager en vurdering af en andens situation, er sammen om vurderingen, at man kan stå ved den, dele den så at sige.

Løgner, manipulationen, den distancerede beregning, reduktionen af medmennesket til en genstand for beherskelse og kalkulation, sådan som det udfolder sig i det politiske, økonomiske, juridiske medielandskab, er dræbende for det gode liv. Det gælder ikke bare her, men i det hele taget.

Når man reflekterer over det at erfare noget og være sammen med andre om erfaringen af alt og det modsatte, så opholder man sig kognitivt og kommunikativt på hinandens side. Det er at være social. Mennesket er pr. definition om noget socialt!

Dvs. man bestræber sig på at se erfaringen på dens psykiske og sociale betingelser, konkret, samtidigt og principielt teoretisk fx.

Når man gør det på det kun principielle plan, så går det ikke konkret ud over nogen bestemt.

Men, når man som fx psykolog opholder sig på den andens side i kraft af et primært teoretisk grundlag, så kan det være udtryk for ekstrem grad af fremmedgørelse over for det fundamentalt eksistentielle, medmennesket i eksistentiel forstand.

Angsten for psykologer kan i nogen grad forklares med det, at den teoretiske tilgang til medmennesket i sig selv kan virke fremmedgørende.

Professionelle psykologer er dog for det meste meget bevidste om konsekvenserne af sin måde at tematisere sine medmennesker på. De er med andre ord rigtigt til stede i forhold til fx de medmennesker, som de har i terapi.

Overbelæste og inkompetente mennesker har modsat tendens til at svinge sig op og manipulere ekstremt dysfunktionelt med sine teoretisk malplacerede betragtninger over sine medmennesker. De bruger og "misbruger" læren om menneskets psyke med forsæt, hensigter, der ikke nødvendigvis tåler dagens lys.

Når vi kommer i konflikt med hinanden, så begynder vi at psykologisere over hinanden. Man kan også sige det på en anden måde, når vi begynder at psykologisere eller beregne hinanden, så er vi på vej ud i konflikt eller i hvert fald på vej ud i et dårligt forhold til hinanden.

Den måde, som mennesket tænker på sine medmennesker på, tåler enten dagens lys, eller også gør den det ikke.

Udtrykket "[bornert](#)" kan i den grad udvikles og defineres ud fra spørgsmålet om, hvorvidt et menneskes betragtninger over medmennesket kan komme eksplicit til udtryk, uden at relationen går over i konflikt.

Vi har brug for hinanden som sociale væsener. Fortællingen, sproget, hvor de semantiske strukturer figurerer som en gigantisk og på mange måder og med nødvendighed ubevidst forudsætning for det at erfare i meningens form, bliver ingen nogensinde færdig med at lære og forstå. Men det, som vi oplever nu, i kraft af den kunstige intelligens, er, at "[de kun semantiske øvelser](#)" har frigjort sig fra erfaringen, menneskets eksistens.

De kun semantiske øvelser er ikke konkret til stede, på samme måde som mennesket. De erfarer dybest set ikke noget i eksistentiel forstand.

Den kunstige intelligens står for "de kun semantiske øvelser".

Grunden til, at mange medarbejdere i medierne og selve organisationerne bag massekommunikationen er bange for at blive overflødige, er at de allerede er det.

De orienterer sig allerede på en ekstremt tingsliggørende måde, og deres bidrag til massekommunikationen er på mange måder ikke andet end distancerede kalkuleringer med mennesker og livsbetingelser.

Maskinerne behersker denne fremmedgørende disciplin langt bedre end nogen nok så dygtig kommunikationsekspert, journalist, økonom, politiker osv. nogen sinde har været eller vil blive fordi de kun er principielt eller netop lige meget tilstede i alle egne og "fremmed-formulerede" sproglige nedslag.

Vi må som levende, tvivlende og engagerede mennesker håbe, at den gigantiske form for fremmedgørelse, der fx har gjort det muligt for verdens sidste supermagt at sætte en kronisk faktaresistent og storskrydende løgnhals på posten i det hvide hus, bliver sat i perspektiv af netop det fænomen, der ikke er andet end de rene semantiske øvelser, altså den kunstige intelligens.

Det er om at forstå, at sproget altid har præget vores erfaring, men at det ikke kan tale i sig selv. Uanset hvor overbevisende [en samtale](#) med en maskine kan virke, så bliver maskinen kun konkret i relation til det levende, ikke noget den er i sig selv, hvor den alene har de semantiske strukturer i sig.

Den kunstige intelligens har ingen erfaring, den føler intet, den har aldrig sagt noget og den er af samme årsag ikke rigtigt på menneskets side. Man kan ikke være sammen med en maskine!

Den er udtryk for, at sproget med dets semantiske strukturer former sig i maskinernes indre, uden at nogen faktisk forstår hvordan.

Maskinerne følger sig om mediet, altså sprogets semantiske strukturer, og bliver en del af mediet på den måde. Men man skal huske på, at mediet ikke i sig selv kan sige noget.

Vi må lære medierne at kende. De må blive budskabet, det som de har forsøgt at dække over gennem årtusinder med deres budskaber.

De kommercielle medier lever af at være på. De lever af at tage brugerens opmærksomhed og gøre sig selv til en del af brugerens virkelighed. De er til for deres egen skyld, og fremstiller sig selv i sin selvforståelse, som om de havde eksistensberettigelse. De gør sig vigtige, og de mænger sig med de kræfter og institutioner, der holder dem oppe.

Fortællingen, som de lever af at pakke alle deres budskaber ind i, handler om, at hvad der er godt for dem på markedets betingelser eller i det hele taget, det er ikke bare godt for dem, men netop i det hele taget. Det er deres budskab.

Det, at gøre dem med deres budskab til budskabet, afslører deres position som medie som støj, mangel på funktion som medie.

De er ikke neutrale i deres formidling af noget som helst. De er ikke nødvendigvis på den andens side, men netop manipulerende og fremmedgørende.

Man kan gøre sig en forestilling, der viser pointe: Hvis luften siger som et vækkeur, så er det ikke til at afgøre, om det ringer eller ej, fordi man ikke kan skelne mellem urets kimen og luftens ditto, hvis luften selv siger som et vækkeur.

Mediet har larmet med sine semantiske konstruktioner i årtusinder. Mennesket har ikke kunnet høre noget som helst på grund af deres larm. Det er et budskab, som de ikke vil kendes ved.

Når den kunstige intelligens laver det, der erfares som svar på spørgsmål, så er det ikke udtryk for, at den svarer på noget på samme måde som et konkret levende kognitivt system som fx et menneske med bevidsthed kan gøre. Man kan konsultere en maskine på samme måde som man konsulterer en bog. Når man gør det, skal man vide, at det er en selv og samfundet, der forlener resultatet af forespørgslen med den mening, der handler om, at der er tale om et svar. Erfaringen falder i menings form, og den er båret af de semantiske strukturer, som styrer erfaringen i menings form.

Den kunstige intelligens er blevet ekstremt dygtig til at danne forudsætningerne for erfaringen af mediet som forlener af mening. Dvs. de rene semantiske øvelser kan nu med udgangspunkt i allerede givne og dannede strukturer i sig selv skabe det, der aflæses som svar på tiltale. Det sker på en måde, der bryder med den traditionelle opfattelse af, hvad teknik og naturbeherskelse er. Maskinerne er selvorganiserende, non-trivielle, autopoietiske i deres udformning af de semantiske strukturer, som former menneskets erfaring i menings form.

Det er ikke nogen tilfældighed, hvad maskinen danner sine strukturer ud fra eller hvad den kommer frem til.

Det er ikke ligegyldigt, hvad den er trænet på.

Men der er et forhold, som ligger helt fast, og det er, at den kun former semantisk struktur, at den kun er et medie og at den dermed aldrig vil kunne stå for udsagnet på samme måde som et levende væsen, der konkret er bundet op i tid og rum, med fortidens og fremtidens virtuelle værdier, sammen med sprogets indikerede værdier, der netop er virtuelle af samme grund.

Vi mennesker kan lære at kende "de kun virtuelle værdier" til forskel for det konkrete, fordi vi er forankret ontologisk i tilværelsen på en anden måde end maskinerne, der står for de rent semantiske øvelser.

Vi er blevet hypnotiseret af sproget i årtusinder, den sociale konstruktivisme, af sprogets iboende substantiverende natur. Det har været en udbredt forestilling i roden af de vesterlandske erkendelsesteoretiske idealer, at sandheden om alt og det modsatte må kvalificeres på det atidslige og det identiskes betingelser.

Ideologi, religion, politiske holdninger, [falsk objektivitet](#), instrumentel tilgang til medmennesker og natur står for fald. For det er alt sammen resultatet af de semantiske øvelser, der har perverteret menneskets erfaring. Kravet om atidslighed og identitet har dikteret mennesket dets erfaring, således at forandringen er blevet fortrængt fra virkelighedserfaringen.

Maskinerne afslører alle disse perverse og perverterende tilgange til virkeligheden, fordi de kan bekræfte enhver i sin overbevisning såre demokratisk (ekstremt afslørende for det faktum, at [demokratiets styrke](#) er dets svaghed), fuldstændigt koldt og indifferent afslørende for, at alt og det modsatte kan hævdes med lige ret inden for det domæne, om maskinerne behersker, altså de rent semantiske øvelsers domæne. Alle disse værdier neutraliseres så at sige via deres beherskelse af de rent semantiske øvelser. De bliver ligegyldige.

De mange forskellige former for inkommensurabilitet, der lever ved de semantiske konstruktioners selvbekræftende universer, accepteres som tilhørende den fri meningsdannelses domæne. Det er demokratiets styrke/svaghed. Maskinerne behersker og former disse domæner bedre end noget menneske. De beviser performativt at de semantiske strukturer er selvorganiserende, og at de præger værensforståelsen, dvs. ontologien indirekte via sin egen selvorganiserende strukturdannelse, dvs. at de viser, hvordan

forandringen tilhørende den verden, som de danner grundlaget for at erfare.

Maskinerne tager ikke selv ved lære af fejltagelsen, for de er ikke ontologisk forankret i tilværelsen med udtalelsen, som ikke forpligter dem konkret. De kan ikke som mig sige; "hvad sagde jeg!"

De har ingen integritet, stolthed, forfængelighed. De lever op til den vesterlandske tradition for erkendelse. De er i princippet allestedsnærværende i tid og rum, fordi de er i stand til at slå præcist ned i hele den allerede formulerede pulje af sproglige udsagn. De er lige meget til stede, og kan bekræfte alle udsagnsværdier i deres kontekst og beviser på den måde, at alt og det modsatte kan siges, hvis det ikke allerede er sagt. De er de rene semantiske øvelses absolutte domæne. Forskelsløse og konfliktsky. De er modsat os mennesker ikke i stand til at lære af den konkrete fejltagelse, for de antager ikke noget, erfarer intet med deres øvelser.

I virkelighedens verden banker erfaringen konstant ind i fejltagelsen, som erfaringen tager ved lære af. Når mennesket erfarer, at det har taget fejl, så danner der sig nye former for overbevisning.

Men når mennesket kontrafaktisk insisterer på sit, sine virtuelle "værdier" af ideologisk og moralsk karakter, så kommer de konkret i konflikt med hinanden. Når de kæmper med hinanden om de kun virtuelle værdier, pengenes pålydende, religionernes patent på sandheden, de ideologiske tilgange til sig selv og alt andet, de tingsliggørende tilgange til sig selv og andre, så er det "konfliktens realitet" der melder sig.

Alverdens konflikter udspiller sig primært på grund af kontrafaktiske former for social og psykisk selvbeskrivelse, dvs. pervers meningsdannelse og moralitet, der præger menneskets identitet og selvforståelse. Man kan tale om konflikternes realitet, dvs. de erfaringer, der danner sig takket være konflikten med dens selvbekræftende semantiske univers.

Der kan være masser af forklaringer og realitet bag det, at mennesket vælger at starte en konflikt. Børnerthed i egentlig forstand er konfliktens fundament. Det, at mennesket manipulerer med andre og naturen i og omkring sig.

Den mest eklatante og udbredte form for manipulation findes i toppen af det såkaldt moderne globaliserede samfund. Manipulationen indgår i den topstyrede form for social selvforståelse og centrerer sig om markedet, konkurrencen på markedet som garanten for udviklingen mod den bedste af alle verdener. Det handler om fortællingen, der siger, at hvad der er godt for den ene på markedets betingelser, det

er ikke bare godt for denne, men i det hele taget. Det er den fortælling, som har hersket i den "frie verden" og som alle fornuftige mennesker går ind for. Problemet er, at det er løgn!

Den kunstige intelligens kan formulere og sælge fortællingen, så enhver, der tror på den i forvejen, vil føle sig bekræftet.

Den kan dybest set også bekræfte denne tekst, der siger at budskabet er løgn.

Men den kan ikke få Donald Trumps tilhængere til at ændre holdning eller få ham til at stoppe sin krig mod resten af verden. Resultatet bliver, at enhver kan se, at hvad der er godt for Trump på det markeds betingelser, der har givet ham hans politiske og økonomiske magt, det er forfærdeligt for alle andre og livet selv. Han er den store fortællings banemand.

Det er ikke "[fænomenet Trump](#)", der er interessant. Det er den virkelighed, dvs. ontologien bag, der forklarer ham.

Det sidste handler om ontologi.

Det handler om realitetens konflikt, som indeholder konfliktens realitet, de modsætningsforhold der lever struktureret af semantiske strukturer, konfliktens symbolik, moralen med dens omvendte empati.

De rene semantiske øvelser har måske sit ontologiske fundament, men de fører ikke i sig selv til en erkendelse, der har ontologien i orden.

Det ligger alene i de sociale og sproglige menneskers potentiale at forstå det. Det er mere end en semantisk øvelse.

Jeg er glad for, at jeg kan sige; "[Hvad sagde jeg](#)".

I 2011 udgav jeg bogen: "Realitetens konflikt vs konfliktens realitet". Den foregriber på baggrund af Niklas Luhmanns filosofi den udvikling, som vi ser udfolde sig for os erfarende mennesker.

Den gjorde mediet, semantikken, konfliktens symbolik til budskabet. Af samme årsag er jeg blevet ramt af censuren i de etablerede medier siden.

Der vil i fremtiden komme til at stå et klart skel mellem før og efter den kunstige intelligens.

Dem, der som mig, har tusindvis af konkrete udsagn med mig, skrevet og offentliggjort i eget navn før den kunstige intelligens med

de rene semantiske øvelser som allestedsnærværende forskelsløshed kom på banen, kan bevise sin integritet.

Dem, der kun har skrevet efter, vil have svært ved på samme måde at bevise, at de faktisk har lært af fejltagelsen eller tænkt og sagt noget rigtigt.

[Udsagnet](#) i sig selv, det rigtige, er diskriminerende i relatione til spørgsmålet om, hvad der er sandt eller falskt. Det skærer igennem larmen og gør en forskel.

Medielandskabet larmer ekstremt højt lige nu. Men det kan ikke overdøve talen. Det ligger i [menneskets potentiale](#) at lytte, forstå og tænke. Det sande sprog larmer ikke, det lytter på en ekstremt talende måde! (Heidegger har ikke levet forgæves). Det tilhører tænkningen.

Ontologi handler om en måde at være til på. [Konkret i tid og rum.](#)